

Dr. Kolláth György

31. éve élek Budapesten. Kormányzati hivatalnoknak hívtak „fel”, 27 évesen Szolnokról, '74 őszén. Máig bennem visszhangzó, ironikus mondattal indítottak az Alföldről, s fogadtak a minisztertanácsiak. A szolnokiak intelme így szólt: aztán becsüld meg magad, más úgyse fog becsülni. A pesti fogad(tat)ás pedig – látva egy gyorsbeszédű, pipázó, harcsabajuszos vidéki fickót – azt firtatta: ki hozta ide ezt a jászkun kutyafulét?! (A kutyafulé kései árnyalás, akkoriban még nem voltak moderálási elvek.)

Cím
**Budapest koronagyémántja –
jászkun szemmel**

Dátum
2005.04.06.

A parlament egyik gyönyörű sarokszobájában kaptam helyet. Pont felettem Marjai József külgazdasággal foglalkozó miniszterelnök-helyettes „székelt”. Időnként zengett, sőt rengett a Ház. A féktelen szigort ugyanakkor az élet humora oldotta. Két példa. A parlament XVII-es kapuja volt az egyik fő-fő bejárat. (Ma is az.) Itt jöttek-mentek a nagy emberekhez érkező külföldi diplomaták. Bordó bársonnyal, tűkörrel díszített, ülőhellyel (!) ellátott lift vitte fel a látogatót. Mára már az ülő-alkalmatosság eltűnt: talán nem olyan fáradékonyak a főnökök, vagy nem tartózkodnak ott /?/ túl sokáig.

Egyszer, áll a lift csukott ajtaja előtt egy, a tévéből ismert, KGST-országbeli nagykövet, és mondja nekünk: MARÍJA, MARÍJA!? Nemigen értettük, hogy lehet, hogy éppen ő és éppen ott nőt akart?! Kiderült: pusztán a miniszterelnök-helyettest kereste. Ha a KGST későbbi sorsát nézzük, meg is találta. Máskor pedig - még mindig gyanútlanul – azt láttuk, hogy egy ismeretlen diplomata a lift ajtaját fogva hangosan kiált: MÁRHÁI, MÁRHÁI!? Kisvártatva rájöttünk, nem káromkodik, a (b)ősz spanyol is a vasszigor emberéhez jött. Mindez arra volt jó, hogy elhiggyük: a csillogó-villogó kulisszák mögött nem félistenek, hanem olykor esendő emberek fontoskodnak.

Az irodából közvetlen rálátásom volt a Kossuth szoborra, mely előtt idősebb George Bush, majd egy bő évtizeddel később a maga híres, beszéd-széttépős szónoklatát mondta. És ha már Kossuth: irodám falán függött egy festmény, a még mindig szuggesztív tekintetű öregkori Kossuthról, „kinek” hófehér ingmellébe gellert kapva beleszántott egy 56-os golyó. De sokan szerették volna elvinni - restauráltatni, vagy csak úgy, az erősebb jogán? Ma senki nem tudja megmondani, hová lett. Privatizáció?

Az Országházban tíz és fél évig dolgoztam. Sosem tudtam betelni szépségével, lenyűgöző hatásával, titkaival. Lassan megtanultam róla szinte minden fontosat és érdekeset. Időnként, stikában, a lányok feje elcsavarásának trükkjeként amatőr idegenvezetést is vállaltam. Van kedvenc király-szobrom a kupola-teremben, különösen szeretek egy-két csodálatos festményt, ma is fejből fújnam a Vadászterem két nagy alkotásának történetét. Nem sokat izgatott, hogy annak idején a Ház egy két és félszer nagyobb Magyarország számára készült, aztán mégis folyton kinőtték a benne regnálók. Sok ilyen párhuzamot láthat bárki csipetnyi (ön)iróniával.

Még a tizedik évben is megesett: ha olyan részére kellett mennem, ahol addig nem jártam, biztosan eltévedtem. Először itt vallom be, amikor feladatul kaptam: menjek át a Ház túlsó végében lévő elnöki tanácsi blokkba egy anyaggal, kiléptem a kapun, villamosra szálltam, s egy megálló megtétele után beléptem az I-es kapun, teljesítve a leckét. Egy amerikai diplomata – látva a Ház belső távolságait – rollerrel ajándékozta meg a partnerét, hogy simábban közlekedjék. Hát, azért azt sokan megnéztük volna, amint X,Y kormánytag a kabinet, vagy a nagy-plénum ülésére összecukható, a hóna alá vehető láb-hajtánnyal érkezik.

A legtöbbünknek a T. Házban dolgozni olyan érzés volt, mint a szegedi dómban, a Mátyás templomban, vagy - végképp elvetve a sulykot, mondjuk - a Sixtusi Kápolnában szolgálni. Önmagában dicsőség és serkentő erő. A sok, korabeli

Dr. Kolláth György

politikai bornírságot a szakmai derékhad magas szintű igazgatási és jogalkotási tudása, korszerűsítési kezdeményezése, és megannyi humor fűszerezte, ellentételezte, tette elviselhetővé. Nem értik ezt máig sem azok, akik újsütetű politikai filozófiája az ellenség-keresés és a nosztalgizálás elfojtása. Régen kinevettük a becses falak között a pöffeszkedőket. E században kevesen kapnak nevetőgörcsöt, s azt a meghatottságot sem igazán látni, amely a közpolitika templomához illenék. Egykor a T. Ház a legjobb viccek keltetője volt. Mindenre volt slussz-poénunk. Zárásul ide írnék egyet.

Egy japán turista taxiba ül, s körbeutazza fővárosunkat. Kérdezi: - mi ez az épület? – A Mátyás templom! – Mennyi idő alatt épült? -8-10 év alatt! Mire az idegen: -nálunk fele idő alatt elkészült volna. Aztán jön sorra a Vajdahunyad-vár, majd a Bazilika, aztán a Műegyetem, a Nagyvásárcsarnok – ugyanilyen lekezelő kommentárral. Odaérnek az Országházhoz. – Hát ez meg micsoda? –kérdi a turista. Mire a taxis: - a fene se tudja, tegnap este még nem volt itt!

Ha csak két dologra szabadna gondolnom Budapest kapcsán, e két dolog a parlament és a pesti vicc volna.